

Ο Δράκος που Έφαγε τη Δευτέρα

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΧΡΥΣΑΝΗ

Ο Βαρνάβας ο δράκος καθόταν στην κορυφή του λόφου, παρατηρώντας τους ανθρώπους στην πόλη να τρέχουν αγχωμένοι και κατσουφιασμένοι επειδή ήταν Δευτέρα. Σκέφτηκε πως αν αυτή η μέρα εξαφανιζόταν, όλοι θα ήταν πολύ πιο χαρούμενοι και ήρεμοι.

Με μια γρήγορη πτήση, ο Βαρνάβας έφτασε στο κρυστάλλινο Παλάτι του Χρόνου, εκεί όπου οι μέρες φυλάσσονται σαν χρυσές σελίδες σε ένα τεράστιο βιβλίο. Τα μάτια του άστραψαν καθώς εντόπισε τη σελίδα που έγραφε με μεγάλα γράμματα Δευτέρα.

Χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά, ο δράκος άνοιξε το στόμα του και κατάπιε ολόκληρη τη Δευτέρα, νιώθοντας μια παράξενη γεύση από πρωινό καφέ και βιαστικά βήματα. Ξαφνικά, το ημερολόγιο πήδηξε από την Κυριακή κατευθείαν στην Τρίτη.

Το επόμενο πρωί, οι κάτοικοι της πόλης ξύπνησαν μπερδεμένοι, κοιτάζοντας τα ρολόγια τους που έδειχναν Τρίτη αντί για Δευτέρα. Η σύγχυση απλώθηκε παντού, καθώς κανείς δεν ήξερε πού πήγε η χαμένη μέρα και οι δουλειές έμειναν μισές.

Ο φούρναρης δεν είχε ζυμώσει το ψωμί του, τα παιδιά έχασαν την πρώτη μέρα του σχολείου και οι κηπουροί ξέχασαν να ποτίσουν τα λουλούδια τους. Η πόλη, αντί για χαρούμενη, έγινε χαστική και όλοι ένιωθαν πως τους έλειπε κάτι σημαντικό.

Μια σοφή κουκουβάγια, η φύλακας των ωρών, επισκέφτηκε τον Βαρνάβα στη σπηλιά του και τον βρήκε να κάθεται με μια βαριά κοιλιά. Του εξήγησε ότι ο χρόνος είναι σαν μια αλυσίδα και αν λείπει ένας κρίκος, όλα καταρρέουν.

Ο Βαρνάβας άρχισε να νιώθει το βάρος της Δευτέρας μέσα του, μια μελαγχολία που δεν τον άφηνε να πετάξει ψηλά. Κατάλαβε ότι οι άνθρωποι χρειάζονται τη Δευτέρα για να κάνουν μια νέα αρχή και να οργανώσουν τα όνειρά τους.

Μεταنيωμένος, ο δράκος ανέβηκε στο ψηλότερο σημείο του βουνού και άνοιξε τα φτερά του προς τον ουρανό. Με έναν δυνατό βρυχηθμό, άφησε τη Δευτέρα να βγει από μέσα του σαν μια λάμψη από χρυσή σκόνη.

Η χρυσή σκόνη απλώθηκε πάνω από την πόλη, επαναφέροντας τη σειρά των ημερών και γεμίζοντας τις καρδιές των ανθρώπων με τη δύναμη της νέας αρχής. Τα ρολόγια άρχισαν να χτυπούν ξανά στο σωστό ρυθμό και η ηρεμία επέστρεψε.

Από εκείνη τη μέρα, ο Βαρνάβας δεν ξαναέφαγε καμία μέρα, αλλά έμαθε να απολαμβάνει κάθε στιγμή, ακόμα και τις δύσκολες Δευτέρες. Οι άνθρωποι της πόλης, βλέποντας τον δράκο να πετάει πάνω από τα σπίτια τους, χαμογελούσαν ξέροντας ότι κάθε μέρα είναι ένα δώρο.